

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نېاشد تن من مېباد بدین بوم و بر زنده یک تن مېباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

یونس نگاه
۱۶ نومبر ۲۰۲۱

یونس نگاه

تشکر از شما مخاطبان

امصبح از آدرس اداره فیسبوک یک ایمیل آمده بود. ایمیل زبان بادرانه داشت که خوشم نیامد ولی پسان متوجه یک نکته مثبت در آن شدم. اول از بدی‌اش بگویم. عنوان ایمیل خشک و آمرانه بود: "گزینه حفاظت فیسبوک را فعال کن". بعد در یک چوکات رنگی با علامت هشداریه نوشته بود: اگر تا فلان تاریخ گزینه حفاظت صفة فیسبوک را فعال نکنی، حسابت را بسته (بلاک) می‌کنیم! حس بدی داشت. گفتم عجب دنیای زشتی داریم. با ما کارگران بی‌معاش فیسبوک که زمینه تجارت آن شرکت کلان را مساعد ساخته‌ایم، چه آمرانه و خشک صحبت می‌کنند. من خوش هستم که حساب فیسبوک دارم، ولی رئیس از بالا هشدار می‌دهد که اگر فلان دکمه را کلیک نکنی، حسابت را بسته می‌کنیم! بعد دیدم که نوشته است حساب شما ظرفیت جلب تعداد زیاد مخاطب را دارد و به‌همین‌خاطر ما باید امنیتش را بالا ببریم! گفتم بهبه. این یعنی گروه کلانی از وطنداران به این صفحه سر می‌زنند و نوشته‌ها را می‌خوانند که فیسبوک متوجه بیروبار شده است. رفتم آن گزینه را فعال کردم. به‌نظر می‌رسد مخاطبان خاموش این صفحه زیاد اند. آنان شاید به‌دلیل اختلاف دیدگاه با من، شاید به‌خاطر تفاوت موقف اجتماعی و سیاسی ما، شاید به دلیل وضعیت کار و زندگی شخصی خود و یا دلایل بسیار دیگر هیچ‌گاه به نوشته‌هایم واکنش نشان نمی‌دهند و رد پا به‌جا نمی‌گذارند، ولی مخاطبان پی‌گیر و وفادارند. این خبر بسیار خوب است و من از همه شما که برای خواندن نوشته‌هایم وقت می‌گذارید تشکر می‌کنم. اگر تعهد اجتماعی و سیاسی نبود، و اگر حضور شما نمی‌بود نوشتن کار بیهوده می‌شد. گاهی به‌خاطر رسیدن است که حساب فیسبوکم را غیرفعال کنم، ولی بعد از خود پرسیده‌ام مگر این حساب تنها از توست یا مخاطبان هم حق دارند؟ آیا تو کار بهتر از نوشتن بلدی؟ با خود گفته‌ام شاید یگان نوشته را این‌جا هزاران نفر بخوانند. در واقع این حساب شبیه

روزنامه‌ای با تیراژ هزاران است. آیا صاحب امتیاز روزنامه چند هزار تیراژی حق دارد یک روز بدون دلیل موجه آن را تعطیل کند؟

از این رو به شما تعهد می‌سپارم که ازین تربیون تان به‌خوبی پاسبانی کنم. تا وقتی فرصت دارم با حداکثر توان ذهنی، با خون‌سردی و امانت‌داری لازم این تربیون کوچک شما را مدیریت کنم.

ما مردم بی‌تربییون و بی‌صدائیم. هنوز دیگران به‌جای ما سخن می‌گویند و برای ما تصمیم می‌گیرند. دست‌به‌دست هم بدهیم و از فرصت‌های کوچکی که برای سخن گفتن و صدا یافتن مهیا می‌شود بهره ببریم.